

LINDA LASSEN

Marias Hjerte

LæseLyst 10

1. kapitel

Maria gik ind gennem porten. Der stod et stort kastanje-træ midt i gården. Der var dog hverken blade eller blomster på det endnu.

Vejret var også for koldt til at sidde på de bænke, der var anbragt langs muren.

Men alligevel stod folk i små grupper og snakkede.

Det var mennesker i alle aldre og størrelser.

Tidligere slagtere og kommende læger.

Det var det kommunale VUC-center.

Maria havde gået her i snart to år. Og hun elskede stedet. De andre havde ligesom hun selv prøvet mange ting. Nu havde livet og tilfældighederne bragt dem sammen her. Og det var hun glad for.

Hun gik op ad trappen og hen ad en lang gang.

Vinduerne var store, og hun kunne se ned i gården.

Hun så Sus komme cyklende med sit lange, sorte hår flagrende efter sig. Den lysebrune frakke var knap-pet op. Foråret var på vej.

Maria gik ind i sin klasse.

Hun gik ned til nogle af sine klasse-kammerater. De sad og drak kaffe og spiste wiener-brød.

Copyright © Linda Lassen,
Nyt Dansk Litteraturselskab og Bibliodan
Udgivet af Nyt Dansk Litteraturselskab
og Bibliodan
Forsideillustration: Megumi Takamura, gettyimages
Redaktion: Liselotte Kulpa
Grafisk tilrettelægning: Tina Hundewadt
Bogen er sat med Times New Roman
Tryk: Grafia, Søborg 2005
1. oplag 2005
ISBN: 87-89793-01-3

De snakkede ivrigt og så ikke, at Maria kom.

”Per... han er da lidt ulækker.”

”Ja, men se så Anita... hun er helt i den anden grøft, så tynd hun er blevet. Tror I for resten, hun er holdt op?”

”Ja. Hun er meget væk.”

”Jeg så hende forleden.”

”Per plejer nu ellers at være her.”

“Hvad snakker I om?” spurgte Maria og satte sig ned.

“Vi snakker om slanke-kure,” sagde Stine. Hun havde været dame-frisør. Men hun kunne ikke tåle alle de væsker, kunderne skulle have i håret. Nu ville hun være lærer.

Maria så på hende. “Du er da ikke tyk.”

“Nej, men jeg bliver det, hvis jeg ikke passer på,” sagde Stine.

Maria sagde: ”Jeg hørte, I snakkede om Anita. Er hun holdt op?”

Maria håbede ikke, Anita var droppet ud. Det ville være ærgerligt. Hun var både sjov og dygtig. De boede i samme bebyggelse og fulgtes tit hjem i bus-sen.

”Det ved vi ikke. Men hun har været meget væk. Og hun er blevet så tynd,” sagde Lotte.

Maria nikkede. Det var rigtigt nok. Men måske havde hun det bare ligesom Maria selv. Hun glemte at spise, når hun var ked af det.

”Anita har nok bare influenza,” mente Stine. ”Det har alle for tiden.”

”Ja, måske er det også det, Per fejler,” sagde Maria.

”Ja, så taber han sig måske lidt,” fniste Lotte. ”Jeg tabte to kilo, sidst jeg var syg. Det løb ud af begge ender på én gang. Det var så klamt. Men det var jo godt nok at tabe sig.”

“Hvorfor er det så vigtigt at være tynd?” spurgte Maria.

“Tænk på Per,” sagde Lotte, mens hun spiste videre af sit wiener-brød. “Han er da ulækker.”

Maria så hen på Pers tomme plads. Det var rigtigt nok, at han var tyk. Men han var rar.

Maria syntes, al den snak om vægt og slanke-kure var lidt irriterende. Det var tydeligt, at danskerne ikke havde oplevet at bo i et land med krig. For så havde de nok ikke haft tid til at tænke så meget på, om de var for tykke eller tynde. Hun havde lyst til at sige det højt, men turde ikke.